

VALERIU GEORGESCU

Născut la Galați, la 3 ianuarie 1944, în familia unui ofițer de marină, drept nedorit și neașteptat copil al războiului, a fost dat spre adopție în familia, pe atunci bogată, a unui tânăr întreprinzător local. Copilăria micului Valeriu, în ciuda împrejurărilor nedorite ale apariției lui pe această lume, se anunțau fericite. Sfârșitul războiului, cu tot cortegiul de împrejurări nenorocite - ocupația sovietică, trecerea României la comunism, instaurarea terorii de clasă și toate celelalte circumstanțe care au degradat foarte repede atât structura, cât și climatul societății românești - au afectat și destinul micii ființe abia apărute pe lume. Noua lui familie a făcut parte din acea categorie socială ce a format obiectul discriminării sociale și economice, împrejurări în care noul tată a murit, iar tânăra mamă, dezorientată și disperată nu a mai avut cum asigura, nu afecțiunea și căldura, atât de necesare unui prunc, dar nici măcar strictul necesar supraviețuirii acestuia. A urmat o perioadă de lipsuri și de îndepărtare drastică, datorită cărora copilul nu numai că a fost respins, dar a și suferit o gravă traumă fizică ce avea să-l marcheze pe viață. Această nenorocire a determinat o nouă schimbare, copilul fiind luat de rudele tatălui adoptiv decedat, țărani din Niculițel, care aveau să-i ofere, în sfârșit, cadrul stabil al unui cămin și al unei familii. Inteligent, sensibil și precoce, dar grav traumatizat, nu numai fizic, copilul a crescut, devenind un adolescent ce afirma atât oarecari tendințe de rebeliune împotriva societății, cât și preocuparea de a-și impune personalitatea, sau, cum spunea chiar el însuși, „am vrut totdeauna să fiu eu cel dintâi”.

Vremea studiilor aduce din nou schimbări, pleacă de acasă și sub îndrumarea regretatului profesor

Adrian Rădulescu, își desăvârșește studiile liceale și universitare. Își dorea să se facă actor - și avea efectiv mobilitatea de expresie ca și gustul spectacolului și spiritul ludic necesare acestei profesii - dar, la sfatul mentorului său, renunță și absolvă destul de facil, Facultatea de Istorie a Universității din București și se consacră arheologiei. Curios și având fler de descoperitor, era în schimb lipsit de răbdarea și perseverența necesare carierei de cercetător. Așa se face că ani de zile Valeriu Georgescu a rămas o apariție mai de grabă pitorească pe șantiere și la reuniunile profesionale ale arheologilor și, deși a avut multe descoperiri importante - de n-ar fi să amintim decât mormântul grecesc cu decor pictat de la Mangalia - nu a izbutit să finalizeze nici una. Membru constant al echipei de la Capidava, a participat

începând din anul 1967 la lucrările de pe acest șantier, o contribuție specială aducându-o în săparea necropolei și a termelor militare, deși rezultatele acestor cercetări rămân să fie publicate de acum încolo pe baza documentației de teren pe care a lăsat-o. Începând cu anul 1990 a devenit directorul Muzeului de Arheologie „Callatis” din Mangalia, căruia i-a dat actuala formă, în care se exprimă atât sensibilitatea și gustul remarcabile ale celui comemorat în aceste pagini, dar și refuzul lui pentru tot ce este implicație de erudiție uscată și didactică.

Avatarurile numeroase și adesea dramatice, pe lângă dezvoltarea unui accentuat simț al dramaticului din viața

de toate zilele, dar și din profesia pe care o practica, a determinat și apariția precoce a unei nevroze pe care a rezolvat-o pe calea foarte obișnuită a alcoolului, ceea ce - în afara unei prime tentative ratate de căsătorie (în 1975)- a determinat și eșuarea căsătoriei cu doctorița Aura Cristea și după un lung șir de suferințe pe care le-a îndurat cu stoicism, în cele din urmă, l-a dus la sfârșitul prematur (20 decembrie 2002).

În fața mormântului proaspăt al celui care a ocupat un loc important atât în arheologia dobrogeană- cât și în viața și sufletul nostru al tuturor celor care i-am fost colegi, nu ne mai rămâne decât, vărsând paos, după obiceiul antic, să rostim, tot în felul strămoșilor *sit tibi terra levis*.

Radu Florescu